

Arrest

nr. 124 011 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. VAN NEUVILLE loco advocaat D. DE BEULE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en u bent afkomstig uit het dorp Chesme Jengan, gelegen in het district Dahna e Gori van de provincie Baghlan. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. U maakte uw middelbare school af in Dahna e Gori en begon erna te werken als kleermaker. Na een aantal jaren in de leer te zijn geweest bij een kleermaker opende u uw eigen zaak op een markt in Pul-e-Khumri, de hoofdstad van Baghlan. U behield die zaak tot uw vertrek uit Afghanistan. Een van uw klanten was het politiecommissariaat van Baghlan in Pul-e-Khumri. U maakte en verstelde politie-uniformen voor hen en leverde hen eveneens gordijnen. Door deze

werkzaamheden kreeg u problemen met de taliban. U was op weg naar huis op een dag toen zij u tegenhielden op de markt en u naar hun commandant brachten. Er ontspon zich een gesprek waarin ze u vroegen te stoppen met uw werk voor de politie en in de plaats daarvan met hen samen te werken. U ging onder druk akkoord met een eventuele samenwerking. Twee dagen erna dienden de taliban zich bij u thuis aan terwijl u er niet was. Zij doorzochten het huis naar u en lieten een brief achter voor u, waarin stond dat u niet reageerde op hun voorstel tot samenwerking en dat zij u daarom wilden vermoorden. Na het lezen van de brief besepte u dat u niet meer veilig was en vluchtte u weg uit Afghanistan. U ontvluchtte uw land op 8 april 2012 en u kwam op 3 juni 2012 in België aan. Op 4 juni 2012 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara, een brief van het provinciaal politiekantoor van Baghlan waarin u toegang wordt verleend tot de politiekantoren in Baghlan provincie, de kleurenkopie van een door u ingediende aanvraag aan de Afghaanse autoriteiten om uw diploma middelbaar onderwijs te verkrijgen, de kleurenkopie van uw diploma van het middelbare onderwijs en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Zo dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt wanneer u het heeft over uw ontmoeting met de taliban. Tijdens het eerste gehoor immers verklaart u dat uw ontmoeting met de taliban op vrijdag 18 hamal 1391 plaatsvond (CGVS 1, p.14-15). Tijdens het tweede gehoor verklaart u echter dat deze ontmoeting plaatsvond op 10 hamal 1391 en dat het een woensdag moet geweest zijn (CGVS 2, p.2). Verder verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u na uw ontmoeting met de taliban naar huis ging en alles vertelde aan uw vader (CGVS 1, p.14 en 17). Tijdens het tweede gehoor echter beweert u dat u aan niemand iets vertelde over deze ontmoeting (CGVS 2, p.4). Verder kunt u bijzonder weinig informatie geven over de gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek. U beperkt zich tot vage verklaringen en blijkt een aantal essentiële zaken niet te weten. Bovendien legde u ter zake ook tegenstrijdige verklaringen af.

Zo zou u een gesprek hebben gehad met de taliban van ongeveer een uur (CGVS 2, p.2). Wanneer u echter gevraagd wordt het gesprek dat u had met de taliban te reconstrueren kunt u bijzonder weinig uitweiden (CGVS 2, p.3). U kunt wel kwijt dat zij u vroegen of u bij de politie diende, maar over het antwoord dat u daarbij gaf bent u tegenstrijdig. Zo zegt u tijdens uw eerste gehoor dat u ontkende en dat u hen zei dat u een gewoon kleermaker bent die enkel gewone burgers als klanten heeft en niets te maken heeft met de politie (CGVS 1, p.10-11 en 15). Tijdens het tweede gehoor verklaart u echter dat u hen zei dat u geen politie(agent) was maar dat u wel orders ontving van de politie (CGVS 2, p.2). Dit zijn twee andere antwoorden die andere gevolgen hebben. Dat u hierover dus tegenstrijdig bent, is vreemd. Verder weet u ook nog dat zij u vroegen samen te werken en dat ze over de koran praatten. Vier maal naar de concrete inhoud van het gesprek gevraagd kunt u enkel deze informatie geven, waarvan bovendien nog een deel tegenstrijdige informatie bevat. Men mag toch verwachten dat iemand die zijn land ontvlucht omwille van problemen met de taliban meer en eenduidiger weet te vertellen over het eerste en enige gesprek dat hij met hen had, en dat daarbovenop een heel uur duurde. Ook roept het vragen op dat u niet weet of er op het moment van deze confrontatie mensen aanwezig waren op de markt die dit zagen gebeuren. U zegt hierover dat er misschien wel mensen waren maar dat u er geen aandacht aan besteedde omdat u bang was (CGVS 2, p.4). Het is echter weinig aannemelijk dat u niet weet of er omstaanders waren op het moment van uw confrontatie met de taliban. U bevond zich namelijk op een marktplaats rond 16u30 en de winkels waren nog open zegt u (CGVS 2, p.2). Indien er dus mensen aanwezig waren geweest, had u dit mogen opmerken.

Ook bent u vaag en weinig concreet over de reden waarom de taliban u achtervolgt. Eerst zegt u dat zij wilden dat u een talibanstrijder werd, maar dat is slechts een gissing, geeft u aan (CGVS 1, p.15). U oppert erna dat zij misschien wilden dat u een bom plaatste in de politiekantoren van Baghlan, maar ook dat weet u niet zeker (CGVS 1, p.15). U zegt dat de taliban u hierover nooit uitleg gaven (CGVS 2, p.5). Ook over de huiszoeking die de taliban enkele dagen na uw ontmoeting deden kunt u weinig uitweiden. Zo heeft u geen idee wat ze met die huiszoeking wilden bereiken. U zegt dat ze u misschien wilden vermoorden of misschien wilden forceren om samen te werken met hen (CGVS 2, p.5). Dat u zo weinig weet over wat de taliban wilden van u is hoogst eigenaardig. U had immers een onderhoud van een uur met hen, zij doorzochten uw huis en praatten met uw vader, en lieten vervolgens een dreigbrief achter. Dat u na deze feiten nog steeds in het duister tast wat betreft de motieven van de taliban is bedenkelijk.

Tevens is de door u geschetste aanpak van de taliban enigszins onlogisch te noemen. Zo weet de taliban u wel te vinden twee dagen eerder onderweg van uw werk naar huis maar melden zij zich twee dagen later bij u thuis aan op zoek naar u terwijl u er niet bent (CGVS 2, p.5). Men kan verwachten dat de taliban, gezien zij u een eerste maal gemakkelijk konden lokaliseren, u ook een tweede maal kunnen vinden. Verder is het vreemd dat hoewel u verklaart nooit een samenwerking te hebben geweigerd tijdens uw eerste ontmoeting met hen, de taliban twee dagen later overgaat tot een huiszoeking en doodsbedreigingen uit aan uw adres louter omdat u niet thuis bent (CGVS 1, p.11 en 18; CGVS 2, p.5). Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over het bezoek van de taliban. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat de taliban waarschijnlijk dachten dat u gevlucht was en niet aan uw ouders vroegen waar u was (CGVS 1, p.18), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat ze uw ouders wel vroegen waar u was en uw vader hen antwoordde dat u in uw winkel was (CGVS 2, p.4).

Ook bij uw eigen aanpak na deze gebeurtenissen mogen vraagtekens worden geplaatst. Zo zegt u geen enkele poging te hebben ondernomen om dorpsouderen of andere lokale autoriteiten op de hoogte te stellen van het gebeurde. U vertelde evenmin iets aan kennissen of familie verklaart u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS. U ging er van uit dat niemand u zou kunnen helpen (CGVS 2, p.4). Het is echter moeilijk te geloven dat u alvorens u de drastische beslissing neemt uw land uit te vluchten geen enkel initiatief neemt om het probleem aan te kaarten of alternatieve oplossingen te vinden, noch beraadslaagt met kennissen of vrienden over wat u te doen staat, maar onmiddellijk uw professionele activiteiten stopzet, uw familie verlaat en naar het buitenland trekt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw werkzaamheden als kleermaker voor de Afghaanse Nationale Politie (ANP) in Baghlan, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van deze activiteiten vervolgd wordt door de taliban. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met overheidsinstanties zoals de ANP samenwerken, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is.

Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er

bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde, alleenstaande volwassen man bent uit goede familie. Uw vader is een gepensioneerd chirurg en bezit 12 jerib aan grond die worden bewerkt door pachters (CGVS 1, p.3). Uzelf behaalde uw diploma middelbaar onderwijs en spreekt Dari en Pasjtoe (CGVS 1, p.2-3), de twee officiële landstalen in Afghanistan. Bovendien beheerst u het metier van kleermaker en was u in staat om in Afghanistan een succesvolle zaak op te starten en te beheren waar u tewerkstelling bood aan 12 man (CGVS 1, p.12). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets veranderen. Betreffende uw taskara, de aanvraag voor het bekomen van uw diploma en uw diploma zelf moet worden gesteld dat deze documenten enkel iets zeggen over uw herkomst, identiteit en scholing. Zij zeggen echter niets over de problemen waarop u zich beroept voor uw asielaanvraag. Het document waarin wordt verklaard dat u toegang krijgt tot de politiekantoren in Pul-i-Khumri zegt evenmin iets over uw problemen met de taliban, maar geeft enkel aan dat u op een bepaald moment als kleermaker toegang had tot de politiekantoren in Pul-i-Khumri. Wat betreft de dreigbrief van de taliban die u indient, dient te worden opgemerkt dat deze op zich niet de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven kan bewijzen. Dergelijke documenten kunnen immers enkel aansluiting vinden bij een geloofwaardig en overtuigend relaas over uw vluchtmotieven. Uit voorgaande argumenten moet echter worden besloten dat uw verklaringen onaannemelijk zijn. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 en 57/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, de materiële motiveringsplicht en artikel 16, 17, 22 en 23 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

De bestreden beslissing gaat volgens hem uit van verkeerde veronderstellingen en is gebaseerd op verkeerde interpretaties.

Verzoeker ontkent tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over zijn ontmoeting met de taliban. Vermoedelijk heeft de tolk tijdens het tweede interview hem niet duidelijk verstaan. De cijfers tien en achttien worden in het Dari uitgesproken als 'Dah' en 'Hahz Dah'. Vermoedelijk hoorde de tolk enkel het

laatste woord, 'Dah'. Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor niet op deze tegenstrijdigheid werd gewezen overeenkomstig artikel 17 PR CGVS. Indien dit zou zijn gedaan, had hij onmiddellijk kunnen wijzen op de foute vertaling door de tolk.

Verzoeker gaf de ruwe schatting dat de ontmoeting met de taliban een uur duurde. Dit behelst de gehele ontmoeting, met name het tegenhouden, het meenemen, het gesprek en het einde van het gesprek. Hij gaf correct de essentie van de ontmoeting weer, zoals hij deze zich kon herinneren.

Verzoeker heeft het exacte aantal omstaanders bij de ontmoeting niet gezien en was evenmin zeker of iemand dit zag. Hij wilde niet gokken en zomaar een aantal mensen opgeven.

Verzoeker verklaarde dat de taliban zijn huis doorzochten omdat zij zijn ouders niet geloofden wanneer deze zeiden dat hij niet thuis was.

Verzoeker heeft over de ontmoeting met de taliban met niemand gepraat omdat hij weinig mensen vertrouwt in Afghanistan. Dit is logisch daar binnen één familie personen werkzaam kunnen zijn voor de overheid en andere familieleden lid kunnen zijn van de taliban. Bovendien is de veiligheidssituatie in zijn provincie zorgwekkend en vreesde hij voor zijn leven. Het is onmogelijk de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen. Deze kunnen zichzelf niet beschermen.

Verzoeker wijst er nog op dat hij in Afghanistan een goed en succesvol leven had als kleermaker, hetgeen wordt bewezen doordat hij in België thans ook als kleermaker werkt en doordat zijn baas zeer tevreden is over zijn capaciteiten. Indien hij de taliban niet had ontmoet, had hij zijn land niet verlaten.

Waar wordt vastgesteld dat zijn werkzaamheden als kleermaker voor de ANP niet volstaan om de vluchtelingenstatus toe te kennen, is het volgens verzoeker anderzijds plausibel en aannemelijk dat de taliban hem verzocht de samenwerking te beëindigen.

Verzoeker verwijst naar artikel 22 van het PR CGVS en stelt dat verweerder geen onderzoek deed naar de inhoud of de herkomst van de dreigbrief. Dit zijn de relevante elementen van het stuk. Dat er valse documenten bestaan ontslaat verweerder niet van de plicht in artikel 22 van het PR CGVS en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG. In het arrest *Singh t. België* werd België veroordeeld omdat bepaalde door de asielzoeker overgedragen documenten niet werden gecontroleerd op hun authenticiteit.

Verzoeker doet gelden dat zijn verhaal geloofwaardig, coherent en plausibel is en dat dit wordt gestaafd door documenten. Deze bevestigen dat hij werkte als kleermaker, dat de Afghaanse politie klant bij hem was en dat hij ingevolge hiervan in het vizier kwam van de taliban.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van voormeld betoog een verklaring van zijn werkgever in België en een kopie van zijn arbeidskaart C bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2).

2.1.3. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een arbeidsovereenkomst en een kopie van zijn nieuwe arbeidskaart C neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8, bijlage 10).

2.2.1. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.2. Artikel 57/7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen.
Het is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen.”*

Verzoeker preciseert niet hoe voormeld artikel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

2.2.3. Verzoeker verstrekt evenmin enige duiding omtrent de wijze waarop hij artikel 16 van het PR CGVS, dat overigens bepaalt welke gegevens het gehoorverslag bij het CGVS bevat en voorschrijft dat de ambtenaar van het CGVS een inventaris opstelt van de door de asielzoeker neergelegde stukken, geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. Verder werkt verzoeker niet uit dat of op welke wijze artikel 23 van het PR CGVS, dat handelt over de modaliteiten bij de inhouding en de teruggave van documenten door het CGVS, zou zijn geschonden. Hoe dit artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden, kan niet worden ingezien. Bijgevolg voert verzoeker deze schending niet dienstig aan.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker verklaart het land te zijn ontvlucht omdat hij problemen kende met de taliban omwille van zijn beroepsactiviteiten als kleermaker, en meer bepaald omdat hij de Afghaanse politie als klant had.

Verzoeker legde echter tegenstrijdige verklaringen af over één van de kernelementen van zijn asielrelaas, met name over de ontmoeting die hij zou hebben gehad met de taliban en waarbij hem zou zijn gevraagd om met hen samen te werken. Uit zijn gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde dat deze plaatsvond op 18 hamal 1391 terwijl hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde dat deze plaatsvond op 10 hamal 1391. Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheid toe te schrijven aan een 'vermoedelijke' vertaalfout tijdens het tweede gehoor. Aan verzoeker werd bij de aanvang van het tweede gehoor echter gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – gemeld moesten worden (administratief dossier, stuk 5, p.1). Noch verzoeker, noch zijn advocaat formuleerde enige opmerking inzake de vertaling of vertolking. Geen van beide formuleerde voorts enige opmerking in die zin wanneer hen aan het einde van het gehoor de kans werd geboden bijkomende opmerkingen te formuleren. Uit het gehoorverslag blijkt voorts dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen geen problemen inzake de vertolking of communicatie worden afgeleid. De hypothetische stelling dat de tolk 'vermoedelijk' een deel van de datum niet duidelijk heeft verstaan kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers gezegden foutief zouden zijn vertaald. In zoverre verzoeker het CGVS verwijt dat hij met deze tegenstrijdigheid niet werd geconfronteerd, dient te worden opgemerkt dat het feit dat hij hiermee niet werd geconfronteerd geen doet afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het PR CGVS voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

Hoe dan ook blijkt uit de in de bestreden beslissing met recht weergegeven gezegden van verzoeker dat hij inzake de beweerde ontmoeting met de taliban eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dag van de week waarop de ontmoeting plaatsvond, daar waar hij tijdens het eerste gehoor verklaarde

dat het een vrijdag was om tijdens het tweede gehoor te verklaren dat het een woensdag moet geweest zijn. Bovendien blijkt hieruit dat hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde dat hij na de ontmoeting naar huis ging en alles vertelde aan zijn vader terwijl hij tijdens het tweede gehoor beweerde dat hij aan niemand iets vertelde over de ontmoeting. Verzoeker weerlegt deze tegenstrijdigheden niet. Zij vinden steun in het dossier en blijven onverminderd overeind.

Verzoeker legde ook omtrent de inhoud van het gesprek dat hij met de taliban had gedurende de beweerde ontmoeting tegenstrijdige verklaringen af. Uit de met reden aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat hij tijdens het eerste gehoor aangaf dat hij jegens de taliban ontkende dat hij voor de politie werkte en hen zei dat hij een gewoon kleermaker was die niets met de politie te maken had en enkel gewone burgers als klanten had, terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat hij jegens hen toegaf dat hij orders ontving van de politie. Bovendien kon verzoeker, met uitzondering van het feit dat de taliban hem vroegen of hij bij de politie diende, hem vroegen met hem samen te werken en spraken over de Koran, de concrete inhoud niet weergeven van het gesprek dat hij met de taliban had (*ibid.*, p.3-4). Gelet op de verklaarde lange duur van dit gesprek, mochten van verzoeker redelijkerwijze meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen worden verwacht omtrent het eerste en enige gesprek dat hij voerde met de taliban. De verklaring dat hij correct de essentie gaf doet hieraan geen afbreuk. Dit alles klemt nog des te meer daar verzoeker, zoals blijkt uit de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen, niet kon preciseren of er op het moment van zijn confrontatie met de taliban al dan niet omstaanders aanwezig waren, en dit ondanks dat hij zich op een marktplaats bevond en de winkels nog open waren. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij op dit ogenblik zou hebben opgemerkt of er nog mensen aanwezig waren.

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af omtrent het andere kernelement van zijn relaas, met name de huiszoeking waarbij de taliban zijn woning zouden hebben doorzocht. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat hij na de ontmoeting met de taliban naar huis ging. Hij vervolgde: *“De volgende dag ben ik gaan werken. Maar ze kwamen niet. Twee dagen later kwamen ze naar ons huis”*. Tevens stelde verzoeker duidelijk dat de taliban bij de huiszoeking niets zeiden en gaf hij aan dat zijn ouders niet zeiden dat hij er nog was omdat de taliban aan hen niet vroegen of hij er nog was (administratief dossier, stuk 9, p.17-18). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS beweerde verzoeker dat de taliban reeds de dag volgend op de dag waarop hij de ontmoeting met hen had zijn woning doorzochten. Daarenboven beweerde hij deze maal dat de taliban wel degelijk aan zijn ouders vroegen waar hij was en dat zijn ouders ook zouden hebben gezegd dat hij nog in zijn winkel was (administratief dossier, stuk 5, p.4).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat de door verzoeker geschetste aanpak van de taliban niet aannemelijk is. Zo is het niet plausibel dat zij hem onderweg van zijn werk naar huis kunnen lokaliseren doch zich later bij hem thuis zouden aanbieden wanneer hij er niet was. Nog minder aannemelijk is het dat zij, ondanks dat hij zich akkoord verklaarde met een samenwerking, zouden overgaan tot een huiszoeking en hem met de dood zouden bedreigen omdat hij niet thuis was.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met en vrees jegens de taliban.

Verzoekers loutere werkzaamheden als kleermaker, waarbij hij een tijdlang de Afghaanse politie als klant had, volstaan niet om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uit het voorgaande blijkt immers dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat hij ingevolge deze werkzaamheden in het verleden reeds problemen zou hebben gekend. Bovendien heeft hij deze werkzaamheden gestaakt. Hoe dan ook blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak en uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 20: landeninformatie) en zoals door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegd (bijlage 4, p. 5), dat er geen aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of operationele capaciteiten heeft om ‘low level collaborateurs’ te vervolgen in Kabul of andere gebieden buiten hun controle, alsmede dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat personen die naar de steden verhuizen en zich niet langer inlaten met overheidsinstanties zoals de ANP (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot ‘high profile targets, ranking from serving government official upwards’.

De door verzoeker neergelegde en in het administratief dossier opgenomen documenten kunnen geen afbreuk doen aan het voormelde (administratief dossier, stuk 19: documenten). In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen moet de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat deze stukken vals zouden zijn doch kunnen zij hieraan ook om andere redenen bewijswaarde ontfangen. Zo

verzoeker verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer twijfels bestaan omtrent de nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent zijn nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

Wat betreft de dreigbrief, dient te worden opgemerkt dat dit een stuk betreft dat door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld en waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Derhalve kan aan dit stuk geen officiële bewijswaarde worden gehecht. Bovendien wordt deze brief niet neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen of een geloofwaardig relaas, hetgeen vereist is opdat aan zulk stuk enige bewijswaarde zou kunnen worden toegekend. In tegendeel blijkt uit het voorgaande dat verzoeker herhaald tegenstrijdige verklaringen aflegde over de huiszoeking in het kader waarvan de dreigbrief door de taliban zou zijn achtergelaten. Daarenboven strookt ook de inhoud van de dreigbrief geenszins met verzoekers verklaringen. Uit het voormelde blijkt dat verzoeker aangaf slechts één maal een ontmoeting en gesprek te hebben gehad met de taliban. Bovendien verklaarde hij zich gedurende dit gesprek uitdrukkelijk akkoord met een samenwerking met de taliban. De dreigbrief vermeldt echter dat aan verzoeker vele malen zou zijn gevraagd om de taliban te helpen. Tevens vermeldt deze dat verzoeker daarbij steeds excuses zou hebben gezocht in plaats van zich akkoord te verklaren om samen te werken. De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend aan de neergelegde dreigbrief.

De overige documenten in het administratief dossier hebben betrekking op verzoekers identiteit, scholing en beroepsactiviteiten. Zij hebben geen betrekking op zijn asielrelaas en kunnen de voormelde vaststellingen bijgevolg niet ontkrachten.

Ook de bij het verzoekschrift en door middel van een aanvullende nota neergelegde documenten kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas en vrees niet herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2; stuk 8; bijlage 10). Deze stukken betreffen zijn tewerkstelling in België en bevatten geen elementen die afbreuk kunnen doen aan voormelde vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan, gelet op het voorgaande, niet worden aangenomen.

2.2.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG, van artikel 3 van het EVRM, van de Richtlijn 2011/95/EU en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betwist dat er voor hem een intern vluchtalternatief zou bestaan in Kabul. Een zaak uitbouwen in zijn regio van herkomst waarbij hij de zaak van zijn leermeester kon overnemen is niet hetzelfde dan een zaak uitbouwen in Kabul, waar er ongetwijfeld meer kleermakers werken. Verzoeker is nog nooit in Kabul geweest, heeft er geen familie en zal er op zichzelf zijn aangewezen. De stad Kabul kende de laatste jaren een enorme toevloed aan mensen en de werkloosheidsgraad is er hoog.

Bovendien neemt de onveiligheid in Kabul toe en wordt gelet op de presidentsverkiezingen een toevloed aan aanslagen verwacht. Hoewel burgers volgens verweerders informatie op zich geen doelwit zijn in Kabul, kan men niet uit het oog verliezen dat het aantal burgerslachtoffers in 2013 is toegenomen. Verzoeker verwijst naar een rapport van ECOI dat een overzicht geeft van de belangrijkste incidenten in Kabul van januari 2013 tot januari 2014 en naar de incidenten die ook nadien nog plaatsvonden in Kabul. Hieruit blijkt duidelijk dat het aantal burgerslachtoffers toeneemt. Het rapport van verweerder dateert van september 2013. Verzoeker zal op de luchthaven van Kabul aan zijn lot worden overgelaten

en een IDP worden. Er is geen mogelijkheid zich te vestigen en toegang tot basiszorg zal hem worden ontzegd. Verzoeker verwijst naar de *Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 van UNCHR.

Verzoeker betwist dat de luchthaven van Kabul veilig is. Hij verwijst naar een aanslag die in december 2013 werd gepleegd. De luchthaven is enorm beveiligd en de vrees voor verdere aanslagen is, gelet op de presidentsverkiezingen aanwezig.

2.3.2. Verzoeker voegt ter staving van voormeld betoog een uittreksel uit de *Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 van UNCHR en algemene informatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-12).

2.3.3. Verzoeker legt ter terechtzitting en door middel van een aanvullende nota informatie neer betreffende de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en in Kabul (rechtsplegingsdossier, stuk 8, bijlagen 1-9). Hij stelt dat de taliban niet verdreven zijn en zich niet zullen neerleggen bij de uitkomst van de presidentiële verkiezingen. Verder dateert het Cedoca-rapport in het dossier van september 2013 doch spreekt de recentere informatie die verzoeker neerlegt van een ongekend aantal burgerslachtoffers in 2013. Hij legt enkele bewijzen neer van de aanvullende veiligheidsincidenten die zich sedert de indiening van het verzoekschrift voordeden in zijn regio van herkomst en in Kabul.

2.4.1. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de Richtlijn 2004/83/EG hij door de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geschonden acht, noch op welke wijze dit zou zijn geschied. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.4.2. Verzoeker werkt evenmin nader uit welk artikel van de Richtlijn 2011/95/EU door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Tevens laat hij na te duiden op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Bijgevolg wordt ook deze schending geenszins dienstig aangevoerd.

2.4.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM in dit kader niet aan de orde is.

2.4.4. Verzoeker toont, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de door verzoeker en verweerder aangehaalde richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 enerzijds inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien wordt nergens in dit rapport geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en indien redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, een reëel risico op ernstige schade loopt of toegang heeft tot bescherming tegen

vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini t./ Zweden*, § 96 en 97).

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt het volgende inzake de veiligheidssituatie in Kabul (administratief dossier, stuk 20: landeninformatie): van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden gevisieerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen (COI Focus, *Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul - stad*, 5 september 2013). Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer doelgericht en gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ook het EHRM oordeelt in dezelfde zin. In haar bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk "in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt". Het EHRM bevestigde daarbij dat er zich in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voordoet (EHRM, *J.H. vs. het V.K Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 93).

De informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en neerlegt door middel van een aanvullende nota doet geen afbreuk aan de voormelde informatie en analyse inzake de veiligheidssituatie te Kabul (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-12; stuk 8, bijlagen 1-9). Integendeel vormt deze informatie een uitdrukkelijke bevestiging van deze analyse. Hoewel uit deze informatie blijkt dat het aantal burgerdoden in 2013 is toegenomen in Afghanistan, kan hieruit immers eveneens duidelijk worden afgeleid dat de stad Kabul onder de controle is van de Afghaanse overheid en dat de ANP er goed functioneert en de veiligheid verzekert. Tevens blijkt hieruit dat aanslagen in Kabul beperkt zijn in frequentie. Verzoekers informatie bevestigt bovendien dat het daarbij gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten, dat het geweld in Kabul hoofdzakelijk is gericht tegen overheidspersoneel en overheidsgebouwen en dat het niet gaat om willekeurige aanslagen met veel burgerdoden. Aldus blijft de conclusie overeind dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is, veeleer doelgericht en gelokaliseerd is en slechts een beperkte impact heeft op het leven van de gewone Afghaanse burger.

Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is voor verzoeker op een veilige manier toegankelijk via de aldaar gelegen internationale luchthaven. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de luchthaven onveilig is, dient te worden opgemerkt dat dit uit het artikel dat hij ter staving van zijn betoog ter zake neerlegt geenszins kan worden afgeleid. Uit dit artikel blijkt slechts dat er in december 2013 één ontploffing plaatsvond. Deze vond blijkens de andere informatie bij het verzoekschrift daarenboven niet plaats op de luchthaven zelf, doch nabij de luchthaven. Verder was deze niet gericht tegen gewone burgers doch tegen een konvooi buitenlandse troepen. De ontploffing had bovendien geen slachtoffers tot gevolg. Daarenboven wordt in het artikel dat verzoeker neerlegt uitdrukkelijk gesteld dat aanslagen op de zwaar bewaakte luchthaven in Kabul slechts zelden voorkomen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4, p.9; bijlage 6).

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, dient te worden besloten dat een intern vestigingsalternatief in Kabul voor hem redelijk is. Verzoeker is een gezonde, alleenstaande, volwassen man. Hij behaalde een diploma middelbaar en spreekt Dari en Pashtou, de twee officiële landstalen in Afghanistan. Daarenboven beheerst hij de stiel van kleermaker en was hij in staat om in Afghanistan een succesvolle zaak op te starten en te beheren. Hij bood in deze zaak tewerkstelling aan

twalf personen. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud kan voorzien. De loutere verwijzing naar het feit dat er in Kabul nog andere kleermakers werken en dat de werkloosheidsgraad er hoog is, kan geenszins volstaan om aan te tonen dat of waarom van verzoeker, gelet op zijn individuele capaciteiten, niet zou kunnen worden verwacht dat hij in Kabul in zijn levensonderhoud kan voorzien. Gelet op zijn scholing, talenkennis, vakkennis en vermogen om een succesvolle zaak uit te bouwen, is hij zeker niet kansloos op de arbeidsmarkt en kan hij in staat worden geacht om een job te vinden en uit te oefenen in Kabul. Daarenboven is hij afkomstig uit een gegoede familie. Zijn vader is een gepensioneerd chirurg en bezit 12 jerib aan grond die wordt bewerkt door pachters. Bijgevolg kan tevens worden aangenomen dat zijn familie hem, bij een eventuele hervestiging in Kabul, de nodige financiële ondersteuning zou kunnen bieden.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in zijn verklaarde regio van herkomst, verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan, gelet op het voorgaande, niet worden aangenomen.

2.4.6. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER